

LANDGRAAF Alles draait bij Wensulance om de patiënt

Nog één keer genieten

“Ik ga even wat doen”, waren de exacte woorden van Paul Mijnes die hij sprak tegen zijn vrouw Bianca op een zondagmiddag ergens in augustus 2014. De voormalig-ambulance-medewerker voegde de daad bij het woord en werkte de plannen voor de Wensulance uit. In september was de stichting een feit. Een prachtig initiatief voor zieke mensen, vaak met geringe levensverwachting, om hun allerliefste laatste wens in vervulling te zien gaan.

Door Sandra Schols

Tijdens zijn werkzaamheden als ambulancemedewerker maakte Paul maar al te vaak mee dat mensen nog zoveel plannen hadden voor hun dood. Onvervulde wensen noemde hij dat. Ook Bianca maakte dit regelmatig mee als verpleegkundige. Samen wilden ze graag iets voor de medemens betekenen. Zo ontstond het idee voor de Wensulance in Landgraaf/Parkstad. Hoe ze het precies aan moesten pakken wisten ze niet direct, maar één ding was zeker; de Wensulance kreeg géén standaard ambulance uitstraling. Niet alleen de auto, maar ook de vrijwilligers moesten er anders uit komen te zien dan gewoon ambulancepersoneel. “Daar heb ik van het begin af aan op gehamerd”, legt Bianca Mijnes uit. “Mijn man

Bijzondere wensen gaan in vervulling.

kon dit ook alleen maar beamen. Patiënten worden continue overall met hun situatie geconfronteerd. Ze zijn ziek ja, maar dat wil niet zeggen dat er niets anders meer bestaat. In de Wensulance zijn wel alle middelen aanwezig om een patiënt veilig en stabiel te vervoeren,

maar toch voelt het anders volgens de mensen. Dat vind ik persoonlijk het mooiste compliment.” Bianca en Paul werken samen met zo’n 35 vrijwilligers om de vaak bijzondere wensen van patiënten in vervulling te laten gaan. “Het blijft speciaal om dit te doen. Ik zal er niet over lie-

gen. Het kan emotioneel soms heel zwaar zijn. Je bent heel nauw betrokken bij een triest proces waarin personen verkeren. De vrijwilligers hebben het er ook weleens zwaar mee, maar de glimlach op het gezicht van de patiënt laat je alles vergeten.” Bianca geeft toe het er soms

heel moeilijk mee te hebben. “Ik moet soms bewust afstand van iets nemen.” De stichting is volledig afhankelijk van collectes en donaties. Dat is elke dag weer bikkelen. “De ambulance hebben wij kunnen kopen dankzij de Rabobank. Via een speciaal project wilden wij graag een bijdrage proberen te krijgen, maar ze vonden het uiteindelijk zo’n mooi initiatief dat zij de ambulance hebben gekocht. Dan sta je wel even met je mond vol tanden”, zegt Paul. “Sinds die tijd hebben wij al heel wat ritten mogen maken. Een van de meest memorabele ritten was toch wel die van een paar weken geleden met een jonge meid van veertien jaar. Na een ongeluk moet ze verder leven met de diagnose locked-in-syndroom. Het kind is aan bed gekluisterd en haar ouders krijgen nog maar moeilijk contact met haar. Ze woont momenteel in revalidatiecentrum Adelante. Ik ben samen met een van onze vrijwilligers het meisje gaan ophalen na een weekendje in haar ouderlijk huis. Op de terugweg kwamen we langs de manege waar haar paard stond. Daar zijn we toen even gestopt. Ik kan niet beschrijven wat daar gebeurde. Het paard was zo rustig en het leek wel alsof het kind de situatie bewust meemaakte. Dan sta je daar als volwassen man met tranen in je ogen. Daar doe je het allemaal voor.” Info: tel. 045-5423880.